Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 B, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' —Τόμ. 9ον — Ἐν Ἀθήναις, 14 Σεπτεμβρίου 1902 — Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 37

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 283.)

— Ἡμεῖς ὅμως, κύριε, ἐννοοῦμεν πολὺ καλά. Ὑπάρχουν εἰς τὸ Παρίσι μερικοὶ φαντασμένοι, ποῦ θέλουν νὰ μας κάμνουν τὸν κ α μ π ό σ ο . . . Ἀλλὰ ἡ δική σας αὐθάδεια, κύριε, ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον. Τὸ λευκὸν λοφίον τῶν Δραγώνων τοῦ Κονδὲ καὶ ὁ Σταυρὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου δὲν εἶνε στολίδια ἀποκρηατικα. Θὰ πεισθῆτε περὶ τούτου ἀμέσως, καὶ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ θὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ σας σωφρωνίσῃ.

Ὁ κ ύ ρ ι ο ς ἀ π' ἐ δ ῶ ἦτο ἀκριβῶς ἕνας ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος προσέτρεξεν εἰς τὸν θόρυβον τῆς κάπως ζωηρᾶς αὐτῆς συνομιλίας, καὶ μ' ἕνα βλέμμα ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται. Ἔνευσεν εἰς μερικοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, καὶ ταχέως, ἡσύχως καὶ ἀθορύβως, ὁ Βαλεντῖνος περιεκυκλώθη καὶ συνελήφθη. Οἱ συλλαβόντες αὐτόν, τὸν ὤθουν ἀρκετὰ βαναύσως πρὸς δρομίσκον, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου ἔλαμπεν ἕνα κόκκινο φανάρι. Ἐξακολουθῶν νὰ μὴ ἐννοῇ τίποτε, βέβαιος περὶ τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς χρηστότητός του, ὁ φίλος μας ἀνθίστατο μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, ἐπάλαιεν, ἠγωνίζετο, ἐφώναζεν ἔξω φρενῶν :

— Ἀφῆστέ με ! . . Εἶμαι ὁ βαρῶνος Κερκόζ . . . ἀπὸ τὸ Κερκὸζ τῆς Βρετάνης ... Ἐγὼ φαντασμένος ; . . . Μὲ εἴπε φανταεμένον ! . . Θά μου δώσῃ λόγον γι' αὐτό .. . Ἀφῆστέ με, σᾶς λέγω . . . Κάμετέ μου τόπον ! . . Θέλω νὰ του ζητήσω μονομαχίαν, νὰ του ρίψω τὸ γάντι μου ! ... Μὰ δὲν θὰ μάφίσετε λοιπόν ; . . . Θά σας δείξω ἐγώ, παλιάνθρωποι ! . . Αὔριο θὰ πάγω νὰ σας καταγγείλω εἰς τὴν Δούκισσαν Δεσκρανιόλ ! ...

Φαίνεται. ὅτι τὸ ὄνομα τῆς Δουκίσσης Δεσκρανιὸλ δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, διότι ἀντὶ νὰ φοβηθοῦν, ἤρχισαν νὰ τραβοῦν μὲ περισσοτέραν βαναυσότητα τὸν Βαλεντῖνον, καὶ χωρὶς νὰ του ἀπαντοῦν διόλου. Ταχέως ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι ἐκεῖνο μὲ τὸ κόκκινον φανάρι, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀστυνομικὸς σταθμός, ὤθησαν μέσα τὸν Βαλεντῖνον, ἐμβήκαν καὶ αὐτοί, καὶ ἔκλεισαν ἀποτόμως τὴν θύραν.

Ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν στιγμὴν κατέφθασε καὶ ὁ Γιαννιός, σαστισμένος, κατατρομαγμένος, διότι δὲν ἐγνώριζε τί εἶχαν αὐτοὶ μὲ τὸν κύριόν του, καὶ φοβηθεὶς μήπως ἡ ἐπέμβασίς του ἠθελέ τῳ προξενήσῃ μᾶλλον κακόν, ἠρκέσθη νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, μακρόθεν ὡς πιστὸς σκύλος. Ἀλλὰ ντράγκ ! ἔξαφνα τοῦ ἔκλεισαν τὴν θύραν κατάμουτρα ! . . Ἐκάθησεν ἐκεῖ ἀπέξω, ἔχυσεν ὀλίγα δάκρυα, καὶ ἐπερίμενε.

Τί ἀπέγινεν ὁ Βαλεντῖνος ;

Ὁ Βαλεντῖνος, διαμαρτυρόμενος ὁλονὲν καὶ ὑβρίζων, ἐνεκλείσθη εἰς τὸ κρατητήριον τοῦ ἀστυνομικοῦ σταθμοῦ, μίαν τρώγλην σκοτεινοτάτην, ὅπου ὡς μόνην συντροφιὰν εἶχεν ἕνα τραπέζι, ἕνα σκαμνὶ καὶ ἕνα λαγῆνι. Ἄ ! ἐλησμόνησα τοὺς ποντικοὺς καὶ τὲς ἀράχνες . . .

Μερικαὶ λέξεις, τὰς ὁποίας ἤκουσεν ἀπὸ τὸ παρακείμενον δωμάτιον, τὸν ἔπεισαν ὅτι δ έ ν τ η ν ε ἶ χ ε κ α λ ά. . . Ἡ φωνὴ τοῦ ἀστυνόμου, ὑπαγορεύοντος, φαίνεται, πρὸς τὸν γραμματέα, ἔλεγε :

— Γκούχ ! γκούχ !.. Παράνομες περιβολὴ . . . Γκούχ !... Ὁ σταυρὸς τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ... στολὴ συνταγματάρχου ... Γκούχ ! γκούχ ! . . . Ὑπόθεσις σοβαρρρά ... Ἐπ' αὐτοφώρῳ . . . Γκούχ !... Ἡ ὑπόθεσις νὰ διαφωτισθῇ... Νὰ διαταχθοῦν ἀνακρίσεις . . . Ἐν τῷ μεταξύ, Βαστίλλη . . . Ἀφούτ ! . . .

— Μὲ τὲς ὑγίες σας !

— Εὐχαριστῶ ! . . .

Βαστίλλη ! Τὸ φοβερὸν αὐτὸ ὄνομα ἐπροξένησε τοιαύτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν δυστυχῆ Βαλεντῖνον, ὥστε κρύος ἰδρὼς ἔβρεξε τοὺς κροτάφους του. Ἤξευρεν ἐκ φήμης τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν φυλακήν, εἰ-

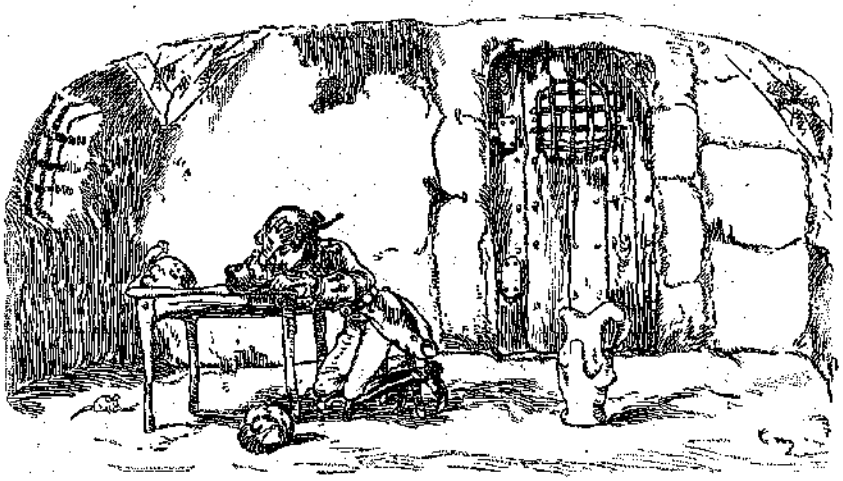

« Καὶ γιατί ἔτσι ; σκέπτεται ὁ Βαλεντῖνος. » (Σελ. 290, στήλ. α'.)

χεν ἀκούσῃ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι, φυλακισθέντες ἐκεῖ μόνον διὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐλησμονήθησαν εἰς τὴν εἰρκτήν των. ἐγήρασαν ἐκεῖ μέσα ἄσπρισαν τὰ μαλλιά των καὶ ἔπεσαν τὰ δόντια των, χωρὶς νὰ ἴδουν πλέον τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ! Ἅπαξ ἐκλειδόνετο ἡ θύρα τῆς φυλακῆς ἐκείνης, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς : χαῖρε Παρίσι, χαῖρε δόξα, χαῖρε Κερκόζ !

Ὦ τὸν δυστυχῆ μικρὸν συνταγματάρχην ! . . Ἐγκατέλειψε τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος τον ἠγάπα, καὶ τὴν γλυκεῖαν του πατρίδα, καὶ τὸν ἀγαπητόν του πύργον, καὶ τοὺς καλούς του φίλους ... ἔτρεξε πρὸς τὴν αἴγλην τῆς αὐλῆς, πρὸς τοὺς θριάμβους, πρὸς τὴν ῥάβδον τοῦ στρα-

τάρχου ... Καὶ τί μέλλον βλέπει τώρα ἐμπρός του ; . . Μίαν ζωὴν ἀθλίαν, εἰς τὸ βάθος σκοτεινοῦ καὶ ὑγροῦ ὑπογείου τῆς Βαστίλλης, μαζὶ μὲ ποντικούς, μὲ ἀράχνες, μὲ σαῦρες, μὲ κατσαρίδες, μὲ ὅλους τοὺς σιχαμεροὺς κατοίκους τῶν ὑπογείων !

«Καὶ γιατὶ ἔτσι ; σκέπτεται ὁ Βαλεντῖνος. Τί ἔκαμα δηλαδή ; Ἠθέλησα νὰ διαπρέψω εἰς τὸν κόσμον. Εἶνε κακὸν αὐτό ; Ἠθέλησα νὰ ὑπηρετήσω τὴν Γαλλίαν καὶ τὸν βασιλέα. Μὲ φυλακίζουν διὰ τέτοιο πρᾶγμα τοὺς ἀνθρώπους ; . . .»

Ὁ Βαλεντῖνος σκέπτεται, σκέπτεται, καὶ τώρα μόλις διὰ πρώτην φορὰν, ἀρχίζει κάπως νηφοβάλλη περὶ τῆς χρηστότητος τοῦ Πονηρίδη, περὶ τῆς εὐγενείας τῶν Δεσκρανιὸλ καὶ περὶ τῆς στρατιωτικῆς ἰδιοφυΐας τῶν Πλεσσί-Σαμαγιάν.

Ἐνῷ εἶνε βυθισμένος εἰς τὰς ἀλγεινὰς αὐτὰς σκέψεις, ἡ θύρα ἀνοίγεται. Ἕνας ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς ἐμφανίζεται καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Πάλιν ὁ Βαλεντῖνος εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον, ἀγόμενος τώρα εἰς τὴν Βαστίλλην, ἐν τῷ μέσῳ ἀποσπάσματος χωροφυλάκων . . .

Ἀχ, ναί ! εἰς τὴν Βαστίλλην ! . . .

Βαδίζων, ταπεινόνει τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὴν ἐντροπήν του, διότι τοῦ ἔρχεται νὰ κλαύσῃ ὡς μικρὸ παιδὶ ὑπὸ τὰ περίεργα καὶ εἰρωνικὰ βλέμματα τοῦ πλήθους.

— Ποιὸς ξεύρει τί κακοῦργημα ἔκαμεν, ὁ μπερμπαντάκος ! λέγουν ὅποι τὸν βλέπουν.

Μερικοὶ μορφάζουν μὲ οἶκτον, ἄλλοι μορφάζουν ἐμπαικτικῶς, ἄλλοι καγχάζουν, ἄλλοι γιουχαΐζουν. Ὁ Βαλεντῖνος προχωρεῖ μὲ κλονούμενον βῆμα, μὴ τολμῶν νὰνεγείρῃ τὴν κεφαλήν, καὶ αἱ χονδραὶ ἀρβύλαι τῶν στρατιωτῶν, κροτοῦσαι ρυθμικῶς ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, σημαίνουν οὐτωσειπεῖν τὸ ἐπικήδειον ὅλων του τῶν ὡραίων ὀνείρων ...

Ἡ συνοδεία βαδίζει οὕτως ἐπὶ πολύ, μέχρι τῆς γωνίας τῆς Ὁδοῦ τῶν Μύλων. Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ στενόχωρον, ὁ τροχὸς ἑνὸς φορτηγοῦ ἁμαξίου περιεπλάκη μὲ τὴν κομψὴν ἅμαξαν μιᾶς κυρίας. Ἀδύνατον νὰποχωρισθοῦν τὰ δύο ὀχήματα ! Οἱ ἁμαξηλάται, κατακόκκινοι ἀπὸ θυμὸν ὡς ἀστακοί, ἀφ' οὗ ἀλληλουβρίσθησαν χονδρικῶς ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀπὸ τὰ λόγια ἦλθαν εἰς τὰ ἔργα, καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν φιλοδωροῦνται ἀμοιβαίως μὲ μεγάλες καμτσικιές. Ὁ κόσμος, οἱ περίεργοι, ἐμαζεύθησαν ἐκεῖ καὶ φράττουν τὸν δρόμον. Τώρα ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν μέρος, ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς καὶ ἄλλοι ὑπὲρ τοῦ ἄλλου. Ἡ συνοδεία τοῦ Βαλεντίνου προσπαθεῖ νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος, σκορπίζεται, σταματᾷ . . Καὶ αὐτῆς τῆς στιγμῆς ἐπωφελεῖται ὁ Γιαννιός, διὰ νὰ ἐκραγῇ !

Ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν συνήθειάν του, εἶχεν ἀκολουθήσῃ μακρόθεν τὸν κύριόν του, τρέχει, ἀνατρέπει δύο χωροφύλακας, ρίπτεται εἰς τὰ γόνατα τοῦ Βαλεντίνου, καὶ του ἐναγκαλίζεται τὴν μέσην παραφόρως. Εἰς αὐτὴν τὴν συγκινητικὴν στάσιν, ξεφωνίζει πλῆθος διαμαρτυριῶν καὶ ἐκχύνεται εἰς θρήνους, ἱκανοὺς νὰ μαλάξουν καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν !

— Βοήθεια ! . . ὀρύεται. Δολοφόνοι!. Βοήθεια ! . . Θέλουν νὰ κρεμάσουν τὸν κύριον Βαρῶνον Κερκόζ, τὸν υἱὸν τοῦ κυρίου κόμητος ! . . Τὸν καλόν μου αὐθέτην, ποῦ δὲν ὑπάρχει καλλίτερος οὔτε εἰς τὴν Βρετάνην, οὔτε εἰς ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον ! . . Θέλουν νὰ κρεμάσουν τὸν καλλίτερον ἀξιωματικὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας, ποῦ εἶνε καὶ ὁμογάλακτος ἀδελφός μου ! . . Ἐ ! ἔ ! ἔ ! ἐδῶ! βοήθεια ! . .

Αἱ λυσσαλέαι αὐταὶ φωναὶ συναθροίζουν τοὺς χάχηδες, τῶν ὁποίων εἶχε κεντηθῇ πολὺ ἡ περιέργεια, καὶ ἀμέσως μία γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ἀγαθὴ καὶ παχεῖα, ἐκφράζει γνώμην. Ὁ Βαλεντῖνος τῆς ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν, τὸν εὑρίσκει κομψὸν καὶ εὔμορφον, ἡ στολή τοῦ πηγαίνει ὡραία καὶ ἀσθμαίνουσα, ξεφωνίζει !

— Βέβαια ! ἔχει δίκηο τὸ παιδί ! . . Αὐτὸ εἶνε ἄτιμο πρᾶγμα ! . . Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ! . . ὁ λαὸς δὲν πρέπει νὰφήσῃ ! . .

Τὸ πλῆθος γίνεται ἑξάλλον. Ἄλλοι φωνάζουν ναί, ἄλλοι φωνάζουν ὄχι. Αἱ γνῶμαι εἶνε διχασμέναι, ἀλλὰ μερικοὶ ὁρμοῦν νὰρπάξουν τὸν Βαλεντῖνον, διὰ νὰ τὸν σώσουν.

Οἱ χωροφύλακες τότε ἀναγκάζονται νὰ διανείμουν μερικὲς κοντακιές, αἱ ὁποῖαι σπάζουν πλευρὰ καὶ προκαλοῦν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν ἐξέγερσιν τοῦ πλήθους. Ἡ συμπλοκὴ γενικεύεται. Ἄλλοι φωνάζουν χωρὶς νὰ κτυποῦν, ἄλλοι κτυποῦν χωρὶς νὰ φωνάζουν, ἄλλοι φωνάζουν κτυπῶντες, ἄλλοι κτυποῦν φωνάζοντες.

— Πάρε καὶ τούτη, παλιάνθρωπε !

— Πάρε κι' αὐτή, μασκαρᾶ !

— Νά καὶ τούτη, γιὰ νὰ τὴν πᾷς τῆς μάνας σου !

— Σ' ἔφαγα !

— Φυλάξου ! . .

Γκάπ ! . . Γκούπ ! . .

Καθένας προσπαθεῖ νὰ κτυπήσῃ χωρὶς νὰ τὸν κτυπήσουν, ἢ νὰ φυλαχθῇ ἁπλῶς χωρὶς νὰ κτυπήσῃ, ἢ νὰπομακρυνθῇ καὶ νὰ εὕρῃ θέσιν ἀσφαλῆ καὶ κατάλληλον διὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν συμπλοκήν. Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι κανεὶς δὲν συλλογίζεται πλέον τὸν Βαλεντῖνον ... κανεὶς ἐκτὸς τοῦ Γιαννιοῦ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Louis Morin

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΧΕΤΑΙ ὁ Σεπτέμβριος καὶ μας δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐργασίας. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ καιρός, αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία γίνεται δροσερωτέρα ἠπιωτέρα, καταλληλοτέρα διὰ τὴν ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ, μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι παρῆλθεν ὁ καιρὸς τῆς ἀναπαύσεως, τῶν διασκεδάσεων, τοῦ ὑπαίθρου, τῆς ἐξοχικῆς ζωῆς, τῆς θερινῆς ὀκνηρίας, καὶ ἀρχίζει ὁ καιρὸς τοῦ σχολείου, τοῦ σπουδαστηρίου, τῆς μελέτης, τῆς ἐργασίας.

Καὶ τὰ Σχολεῖα ἀνοίγουν ... Καὶ ἀντηχοῦν πάλιν ἀπὸ φωνὰς παιδικάς, ἀπὸ νηπιακὰ τερετίσματα, ὅπως αἱ ἐγκαταλελειμμέναι φωλεαί, τὴν ἄνοιξιν ὅταν ἐπιστρέφουν αἱ χελιδόνες . . . Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἀκριβῶς μοῦ ἔκαμεν ἓν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπανέβλεπα προχθὲς ἀνοικτόν, μετὰ τὸ μακροχρόνιον κλεῖσιμον. Τὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα κατέκλυζαν τὴν εἴσοδον, τὴν αὐλήν, τοὺς διαδρόμους, μοῦ ἐφαίνοντο ὡς πουλάκια, ἐπιστρέφοντα εἰς τὴν παλαιὰν φωλεάν. Καὶ ἦσαν εὔθυμα ὅλα, φαιδρά, ὁμιλητικά, διαχυτικά, θορυβώδη, ζωηρότατα. Οὔτε σκιὰ λύπης, οὔτε νεφύδριον μελαγχολίας εἰς τὰ ροδαλὰ ἐκεῖνα προσωπάκια. Ἀπέναντίας οἱ ὀφθαλμοί των ἔλαμπαν ἀπὸ χαράν, καὶ τὰ χείλη των διεστέλλοντο ὑπὸ μειδιάματος διαρκοῦς, ὅταν δὲν ἔκαμναν κανένα ζωηρότερον μορφασμὸν εὐθυμίας, ἢ δὲν ἄφιναν γέλωτα τρελὸν καὶ καγχασμὸν ἀργυρόηχον. .

Φαίνεται, ὅτι αὐτὸ που λέγουν καὶ πιστεύουν συνήθως, ὅτι τὰ παιδιὰ εἶνε λυπημένα ὅταν παύουν αἱ διακοπαὶ καὶ ἀρχίζουν τὰ μαθήματα, εἶνε ψεῦδος, εἶνε συκοφαντία. Ἴσως μελαγχολοῦν ὀλίγον πρωτήτερα, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ ἀνοίγματος· ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη, καὶ ὑπάγουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐπανίδουν τὰ γνώριμα κατάτοπια, καὶ ἐπανεύρουν τοὺς ἀγαπητοὺς διδασκάλους των, τοὺς φίλους των, τοὺς συμμαθητάς των, καὶ συναθροισθοῦν ὅλοι μαζί, καὶ ἀρχίσουν τὰ παιγνίδια καὶ τὴν φλυαρίαν καὶ τὰ ἀστεῖα, ἡ χαρὰ ἐπανέρχεται ἀμέσως, καὶ μάλιστα μὲ τὴν μεγαλητέραν τῆς ἔντασιν. Δι' αὐτὸ εἰς τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων βλέπει κανεὶς χαρούμενα καὶ παιδιά. τὰ ὁποῖα δὲν ἀγαποῦν πολὺ τὰ μαθήματα.

Ἀλλὰ πόσον πρέπει νὰ εἶνε χαρούμενα τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἀγαποῦν τὰ μαθήματά των, ἀγαποῦν τὴν ἐργασίαν ! Βεβαίως, αἱ μακραὶ ἡμέραι τῶν διακοπῶν, αἱ τόσον γλυκεῖαι εἰς τὴν ἀρχήν, κατόπι θὰ τοις ἐφάνησαν ἀνιαραί, καὶ δὲν θὰ ἔβλεπαν τὴν ὥραν, πότε νὰ ἔλθῃ ὁ Σεπτέμβριος, πότε νὰνοίξῃ τὸ Σχολεῖον. Διότι τοὺς καλοὺς ἡ ἀργία τοὺς κουράζει περισσότερον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, καὶ δέκα ὁλόκληροι μῆνες μαθημάτων εἶνε δι' αὐτοὺς ὀλιγώτερον βαρεῖς ἀπὸ δύο μόνον μῆνας διακοπῶν.

Τελοσπάντων, καὶ διὰ τοὺς μὲν καὶ διὰ τοὺς δέ,— καὶ διὰ τοὺς ἐπιμελεῖς καὶ διὰ τοὺς φυγοπόνους, — ὁ Σεπτέμβριος ἦλθε καὶ τὰ Σχολεῖα ἠνοίξαν. Τὸ σύνθημα τῆς ἐργασίας ἐδόθη. Ἐργασία ! Τί μεγάλη λέξις, τί ὑψηλὴ ἔννοια ! Ἰδοὺ κατάλληλος περίστασις διὰ νὰ τονίσωμεν τὸν ὕμνον τῆς Ἐργασίας, καὶ νὰ δώσωμεν ἕνα ὡραῖον τέλος εἰς τὴν σημερινήν μας συνομιλίαν ... Καὶ ἀκριβῶς ἐνθυμοῦμαι τὰς ὡραίας λέξεις, τὰς ὁποίας ἔγραψε περὶ Ἐργασίας ὁ γάλλος ἀκαδημαϊκὸς Λεγκουβέ, ὁ γηραιὸς καὶ ἐνθουσιώδης διδάσκαλος τῆς νεολαίας, ἡ ὁποία τῷ ὀφείλει τόσας λαμπρὰς νουθεσίας καὶ συμβουλάς. Τὰς χρυσᾶς αὐτὰς λέξεις ἐδημοσίευσε κάποτε καὶ ἡ Διάπλασις. Τὰς ἀντιγράφω :

« Ἡ ἐργασία εἶνε τονωτικόν.
« Ἡ ἐργασία εἶνε κατευναστικόν.
« Ἡ ἐργασία εἶνε παρήγορος.
« Ἡ ἐργασία εἶνε σύμβουλος.
« Ἡ ἐργασία εἶνε ἡδονή.
« Ἡ ἐργασία εἶνε τὸ ἄρτυμα ὅλων τῶν ἄλλων ἡδονῶν.

« Ὀλίγαι ὧραι ἐργασίας, τὴν πρωΐαν, διαχύνονται ὡς βάλσαμον ἐπὶ τῆς ἡμέρας ὁλοκλήρου, καὶ ἀρωματίζουν ὅλας της τὰς ὥρας.

« Διὰ τοῦτο, ὁσάκις ἀκούω ἐπαναλαμβανόμενον πανταχόθεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε κατάδικασμένος εἰς ἐργασίαν, ἀποκρίνομαι: Ὄχι ! ὁ ἄνθρωπος εἶνε καταδικασμένος εἰς ζωήν, μὲ τὴν ἐργασίαν ὡς ἐλαφρυντικόν. »

Σᾶς ἀσπάζομαι. ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Πόσοι ἐχθροὶ φαινόντουνε
Ἐμπιστευμένοι φίλοι,
Κ' ἔχουν φαρμάκι 'στὴν καρδιὰ
Καὶ ζάχαρι 'στὰ χείλη.

★

Τὰ δάκτυλα, ὅσο εἶνε ἡ φούχτα ἀνοιχτή, δὲν εἶνε ὅλα ἴσια· ἅμα σφαλίσῃ μιὰ φορά, ἴσια γίνονται.

(Ἀθηναϊκαὶ Παροιμίαι)

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ

Ὀπτὼ ἡμέρας τώρα ὁ Λώρης διέτριβεν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ πάππου του, καὶ εἶχεν ἤδη ἐξαντλήσῃ ὅλας τὰς διασκεδάσεις, τὰς ὁποίας ἕνας μικρὸς Ἀθηναῖος ἑπτὰ χρόνων εἰμπορεῖ νὰ ὀνειροπολῇ.

Εἶχε κυνηγήσῃ πεταλοῦδες, εἶχεν ὑπάγῃ καβάλλα μὲ τὸ γαϊδουράκι, εἶχε πιῇ ζεστὸ γάλα ἀπὸ τὲς ἀγελάδες, εἶχε κάμῃ τοῦμπες ἐπάνω εἰς τοὺς σωροὺς τοῦ νεοθερίστου χόρτου.

Ἤρχισε πλέον νὰ βαρύνεται τὴν ἐξοχὴν καὶ νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτόν του ὡς τὸ δυστυχέστερον παιδὶ τοῦ κόσμου, ὅταν μία νέα ἰδέα ἐμβήκεν εἰς τὸ μυαλό του καὶ ἐγκαθιδρύθη ἐκεῖ· μέσα ὡς βασίλισσα :

Ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ ὁλομόναχος εἰς τὸ δάσος. Θὰ τῷ ἦτο εὔκολον νὰ παρακλανηθῇ, νὰ χαθῇ μάλιστα. Τότε θάνέβαινεν ἐπάνω εἰς ἕνα δένδρον. Ἀλλὰ δὲν θάνεκάλυπτεν εἰς τὸν ὁρίζοντα οὔτε σπίτι, οὔτε καλύβι. Θὰ κατέβαινε πάλιν ἀπηλπισμένος καὶ θὰ ἐπροχωρεῖ μὲ βατόμουρα.

Θὰπαντοῦσε ἔπειτα ἕνα ποτάμι, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ διαπεράσῃ. Θὰ ἔκαμνε τὸν σταυρόν του, θὰ ἔβγαζε τὰ παπούτσια του, καὶ ἐμπρός ! . . Ἀλλὰ τὸ πέραμα αὐτὸ θὰ τὸν ἔβγαζεν εἰς μέρος ἔρημον. Ἄγριοι βράχοι θὰ ἠγείρονντο ἐνώπιόν του. Τότε θὰ ἔπιπτεν ἐπάνω εἰς τὰ βρύα, ἐξηντλημένος, ἠμιθανὴς ἀπὸ τὸν κόπον καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν. Τὴν νύκτα θὰ τὸν εὕρισκαν ἐκεῖ ὁλοτόμοι ἢ ἀθίγγανοι, καὶ θὰ τὸν μετέφεραν εἰς τὸ σπίτι τοῦ πάππου του ἐπὶ φορείου ἀπὸ φύλλα κτλ. κτλ.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ ἀπεδείκνυεν ὅτι ὁ Λώρης εἶχε περισσοτέραν φαντασίαν παρὰ φρόνησιν.

Καὶ τὴν ἑπομένην ἡμέραν τὸ ἔβαλεν εἰς ἐνέργειαν. Διὰ τοῦτο τὸν εὑρίσκομεν τὸ πρωὶ εἰς τὸ δάσος, παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμίου, καταγινόμενον νὰ βγάλῃ τὰ ὑποδήματά του διὰ νὰ μὴ τα βρέξῃ, —προφύλαξις ἄλλως τε ἀνωφελής, διότι ἡ πρωϊνὴ δρόσος τὰ εἶχε βρέξῃ τόσον πολύ, ὥστε τα ἔβγαλε μὲ δυσκολίαν, καθὼς καὶ τὲς κάλτσες του.

Τὸ ποτάμιον, νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτο παρὰ ἁπλοῦς ρύαξ, καὶ θὰ ἐχρειάζετο πολλὴ θέλησις διὰ νὰ πνιγῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Ὁπωσδήποτε ὁ Λώρης ἔφθασεν εἰς τὸ μέσον, ἐχαμήλωσε καὶ κατώρθωσε νὰ βραχῇ μέχρι τῆς ὀσφύος. Ἐβαθύνθη τόσον πολύ, ὥστε φθάσας εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς χλόης, φωνάζων :

— Ἐγλύτωσα ! ἐγλύτωσα ! Δόξα σοι ὁ Θεός ! . .

— Δόξα σοι ὁ Θεός ! ἐπανέλαβε κάποιος, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶχεν ἰδῇ τὸ κατόρθωμά του. Ὁ Λώρης κυττάζει δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ. . . κανείς ! Ἀλλά, ὦ Θεέ μου ! ἐν ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του ἐβυθίζετο εἰς τὸ νερὸν, καὶ μία του κάλτσα ἔφευγε, παρασυρομένη ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

— Στάσου ! φωνάζει ὁ Λώρης.

— Στάσου ! ἐπαναλαμβάνει ἡ ἰδία φωνή, ἡ ὁποία αὐτὴν τὴν φορὰν εἶχε τόνον εἰρωνικόν.

— Κάποιος θὰ μὲ ἀκολούθησε διὰ νὰ μὲ πάγῃ 'στὸ σπίτι, ἐσκέφθη ὁ Λώρης· ἂς κρυφθῶ εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ μὲ χάσῃ.

Ἀλλὰ τὰ πόδια του δὲν ἦσαν συνειθισμένα νὰ περιπατοῦν γυμνά, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε δέκα βήματα, ἐξαναγύρισεν ὀπίσω χωλαίνων, καὶ ἐκάθησεν εἰς κορμὸν δένδρου, διὰ νὰ ὑποδυθῇ. Ἐφόρεσε τὸ ἕνα ὑπόδημα ποῦ εἶχεν, εἰς τὸ ἕνα πόδι, καὶ τὴν κάλτσαν εἰς τὸ ἄλλο.

Ἐσηκώθη καὶ ἔκαμεν ἀκόμη ὀλίγα βήματα· ἀλλὰ μία πέτρα τοῦ ἐπλήγωσε τὸ πόδι, τὸ ὁποῖον αἱμάτωσε.

Ἐκάθησε πάλιν καταλυπημένος διὰ τὸ ἐμπόδιον τοῦτο καὶ βέβαιος ὅτι τὸν κατασκοπεύουν, ἐπῆρεν ὕφος θρασὺ καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ :

— Δὲν μιλᾶς πιά, ἔ ; . . φοβᾶσαι !

— Φοβᾶσαι ! . . εἶπεν ἡ φωνή, ἡ ὁποία αὐτὴν τὴν φορὰν τὸν ἐπερίπαιζε χωρὶς ἄλλο.

— Ἄφισέ με ἥσυχο ! . . Φύγε ἀπ' ἐδῶ ! Ἐγὼ δὲν φοβᾶμαι !

— Δὲν φοβᾶμαι ! ἐπανέλαβεν ἡ φωνή...

Ἐσιώπησε καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις μελαγχολικάς.

Ἡ ἐρημία, τὸ πληγωμένον του πόδι, ἡ σιωπὴ τοῦ δάσους, τοῦ ἔκαμναν τώρα μίαν τέτοιαν ἐντύπωσιν, ὥστε τοῦ ἤρχετο ἐπιθυμία νὰ κλαύσῃ. . . Καὶ μετ' ὀλίγον ἀπειλήθη μὲ ὕφος πολὺ διαφορετικόν, πρὸς τὸν ἄγνωστον. τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκούσῃ χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἰδῇ :

— Σᾶς παρακαλῶ, ἐλᾶτε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ ξαναπεράσω τὸ ποτάμι !

— Τὸ ποτάμι ! . . .

— Σᾶς παρακαλῶ.

— Σᾶς παρακαλῶ ! . . .

— Δὲν θὰ ἔλθετε ;

— Θὰ ἔλθετε ; ! . . .

Τότε ὁ Λώρης ἤρχισε νὰ κλαίῃ γιὰ καλά, καὶ ἂν τον ἔβλεπεν ἔτσι κανένας διαβάτης, ἀκτένιστον, σχισμένον, ξιπόλυτον, θὰ τον ἔπερνε διὰ ζητιανάκι, καὶ ἴσως ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν θὰ του ἔρριπτε καμμίαν πεντάρα.

Ὅταν ἡ καρδία του ἀνεκουφίσθη ὀλίγον μὲ τὰ δάκρυά του, ἐσηκώθη διὰ νὰ εὕρῃ κανένα πέραμα.

Ἀλλὰ τὸ πλέον ρηχὸν μέρος ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχε περάσῃ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ξαναπεράσῃ, καὶ μ' ἕνα κλαδὶ ξηρόν, ποῦ εἶχεν εὕρῃ ἐκεῖ· χάμω, νὰ φαρεύσῃ, εἰ δυνατόν, τὸ ὑπόδημά του, ὅταν θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ μέσον τοῦ ρύακος.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

(Ἴδε τὴν προκήρυξιν, φυλλάδιον 18, σελ. 139.)

Διὰ τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον ἔλαβα ὀλίγα σχέδια καὶ καλά. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἔχω μεγαλητέρας ἀξιώσεις. Ὅλοι οἱ φίλοι μου δὲν εἶνε ζωγράφοι· ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι ζωγραφίζουν, δὲν ἦσαν βέβαια εἰς θέσιν νὰ ἐμπνευσθοῦν καὶ νὰ συνθέσουν εἰκόνα ἰδικήν των, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως Καὶ ἀφοῦ δὲν εἶχαν ἰδέαν, παρητήθησαν τῆς ἰδέας. Ὁπωσδήποτε, ἂν ἐδίδετο πραγματικῶς τὸ γεῦμα αὐτὸ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος μου, θὰ εἶχα νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τριῶν-τεσσάρων Ὀφοκαταλόγων ἀρκετὰ καλῶν.

Ὁ καλλίτερος καὶ ὁ ἐξυπνότερος εἶνε ὁ Ὀφοκατάλογος τοῦ Κεντριοῦ. Εἶνε γελοιογραφία. Ἐν μέρος τοῦ τραπεζιοῦ, προϊδρευομένου ἀπὸ τὸν Ἀνανίαν (ἂν καὶ δὲν του ὁμοιάζει πολύ,) μὲ μίαν διακόσμησιν τριγύρω ἀπὸ λουκάνικα καὶ ἀπὸ τὰ διάφορα εἴδη τοῦ γεύματος. Κάτω μία ἀστεία σκηνὴ μεταξὺ Κεντριοῦ καὶ Ἀνανία, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ γελάσετε, ἂν ἠμπορέσετε νὰ διαβάσετε τας λέξεις. Τί σας λέγει καὶ ἡ Κυρὰ-Μάρθα μὲ σκοῦφον μαγείρου; . . Ἄδικα ὅμως τὸν ἐφόρεσε, διότι τὰ ψάρια καὶ τὰ πουλιά που βλέπετε, δὲν ἐμαγειρεύθησαν... Τὸ Κεντρὶ φαντάζεται ὅτι εἰς τὸ γεῦμα τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος οἱ συνδαιτυμόνες τρώγουν φαγητά... πνευματικά. Με ἄλλους λόγους, ὅτι ἀπολαμβάνουν τὰ ἔξοχα μυθιστορήματα καὶ διηγήματα (Ἐντράδες,) τὰς ὡραίας καὶ ζουμερὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολὰς (Ζωμός), τοὺς μύθους, τὰ παίγνια, τοὺς Διαγωνισμοὺς (Φ.οῦτα), τὰ ποιήματα (Γλυκίσματα), τὰ ἀφεώδη Παιδικὰ Πνεύματα καὶ τὴν σπινθηρίζουσαν Ἀλληλογραφίαν (Οἶνα), τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιεύσω κατὰ τὸ ἔτος 1903. Τοιοῦτον Ὀφοκατάλογον ἐφαντάσθη τὸ Κεντρί, καθὼς γράφει· καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε μὲ τὰς γραμμάς του.

Κεντρί (Α' Βραβεῖον.)

Τὸ σχέδιον τῆς Κάκιας εἶνε σοβαρώτερον. Εἶνε μία ὡραία ἀποθέωσις τῆς Διαπλάσεως, φερομένης εἰς ἅρμα ἀνθοφόρον καὶ τέθριππον βέβαια, ἂν καὶ οἱ ἵπποι δὲν φαίνονται. Εἰς ἄλλο ἅρμα ἀκολουθεῖ ὁ Ἀνανίας μὲ τὰς ἀδελφάς του καὶ μὲ τὴν Μάρθαν. Δὲν ἐλησμονήθη οὔτε ἡ Πίσσα, ἡ ὁποία τρέχει μαζὶ μὲ τοὺς ἐνθουσιώδεις συνδρομητάς. Ἕνας ἄγγελος σαλπίζει τὸ εὐφρόσυνον γεγονὸς τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος, καὶ προηγεῖται χαριτωμένος ὁμιλος μικρῶν μουσικῶν... Ὡρισμένως αὐτὴ ἡ σύνθεσις θὰ ἔπαιρνε τὸ Α' Βραβεῖον, ἂν τὰ πρόσωπα ἦσαν κάπως καλλίτερα, καὶ ἂν εἰκὼν τοῦ Κεντριοῦ, εἰς τὸ εἶδός της, ὡς γελοιογραφία δηλαδή, δὲν ἦτο ἀνωτέρα.

Ἡ Ἀφροδίτη Γ. Σταματίου ἔζωγράφισε γελοιογραφικῶς καὶ αὐτή, ἕνα γεῦμα ἑλληνικώτατον. Οἱ συνδαιτυμόνες, μὲ ἑλληνικὰς ἐνδυμασίας, κάθηνται εἰς τὸ ὕπαιθρον, χάμω, εἰς ἀπέραντον κύκλον. Ὁ Ἀνανίας, ἡ Μάρθα, ἡ Πίσσα, ἡ Διάπλασις, ὅλοι φιγουράρουν ὡραιότατα. Κάτω ἕνας μικρὸς φουστανελᾶς καὶ μία μικρὴ βλαχοπούλα χορεύουν· ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας ἄλλος φουστανελᾶς ψήνει ἀρνί.

Μὲ ὀλίγα ἄνθη, μὲ ὀλίγα πουλιὰ καὶ μὲ πολλὰ κλωνάρια, ὁ Ντκος Κατερινόπουλος ἐζωγράφισεν ἕνα πλαίσιον κομψότατον, art nouveau καθὼς λέγουν. Ἐπίσης κομψὰ καὶ ἁπλούστατα τὰ σχέδια τῆς Παράλου (ὡραῖαι ἐκεῖναι αἱ σκιαγραφίαι) καὶ τῆς Ἐρήμου Σαχάρας. Κομψὸν πολὺ καὶ τὸ σχέδιον τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ, τὰ δὲ ἄλλα ἀσήμαντα.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

Α'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κεντρὶ* [15 Ε]

Β'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κάκια* [14Ε].—*Ἀφροδίτη Γ. Σταματίου* [14 Ε].

Γ'. ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ντκος Δ. Κατερινόπουλος* [12 Ε]· *Πάραλος* [10 Ε].—*Ἔρημος Σαχάρα* [10 Ε]

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* [8Ε].—*Πέτρος Σκανδάλου* [5Ε].—*Τυδεὺς* [5Ε].—*Δημήτριος Β. Ἰωαννίδης* [4Ε]

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἀρχικαλαμπουριοτὴς* [3Ε]—*Θησαυρὸς τῶν Κυθήρων* [Ε].—*Ἄνθος Ροιᾶς* [Ε].—*Ἀναμμένο Σπίρτο* [Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

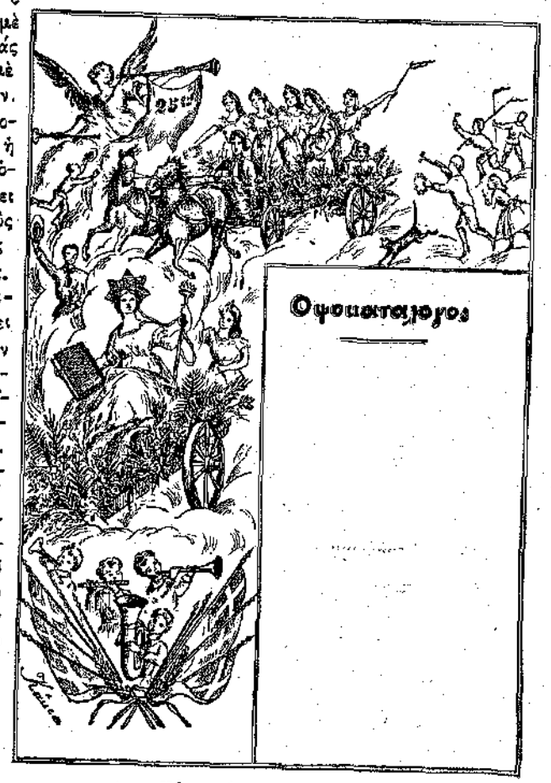

Κάκια (Β' Βραβεῖον.)

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Η'

Τὸ μεσημέρι, οἱ κυνηγοὶ ἐστάθησαν 'ς ἕνα μέρος, διὰ νὰ φάγουν καὶ νὰ ξεκουρασθοῦν. Ἐκεῖ ὁ φίλος μας Ἀχιλλεὺς ἐκαλόφαγε κ' ἐξέχασε ὅλην του τὴν κούρασι. Ἔπειτα τοῦ ἔδωσαν κ' ἕνα ζευγάρι παπούτσια, καὶ ἄφισε πιὰ ἐκεῖνες τὲς μπότες πού τον ἐβάραιναν τόσο.

Καὶ σου πέρνει πάλι ἕνα ὕφος, ὁ καλός σου Ἀχιλλεύς, μὰ ἕνα ὕφος! . . Ἕτοιμος νὰ ξαναρχίση τὰ ἴδια.

Περνᾷ ἕνας λαγός.

—Μπρέ! φωνάζει ὁ ἀνδρεῖος Ἀχιλλεύς. Λαγώς!

Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τίποτε,—κατὰ τὴν συνήθειάν του,—καὶ πρὶν νὰ προφθάση κανεὶς νὰ τον ἐμποδίση τρέχει, ἁρπάζει ἕνα τουφέκι — ἀληθινὸ τουφέκι, — καὶ μπάμ! τὸ ρίχνει.—Τὸν ἔφαγα!

Ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ σπαρακτική, ὀπίσω ἀπὸ τὸ θάμνο, μὰ ὁ λαγὼς ἔφυγε 'στὰ τέσσερα.

Ὀπίσω ἀπὸ τὸν θάμνο ἦταν ὁ μικρὸς Πέτρος, ποῦ εἶχεν ἀκολουθήση καὶ αὐτὸς τοὺς κυνηγούς. Καὶ ὅλη τὴ ριξιά, ὅλα τὰ σκάγια, τὰ ἔφαγεν ὁ κακομοίρης εἰς τὸ πόδι του. Τί δυστυχία! . . .

(Συνέχεια προσεχῶς) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

— Πρέπει νὰ σταθμεύσωμεν, εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ. Αὐτὸ προφανῶς εἶνε μία ἔνδειξις . . .

— Ἢ μᾶλλον διαταγή, παρετήρησεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

— Ἂς ὑπακούσωμεν, ὑπέλαβεν ὁ Κάμης, καὶ ἂς περάσωμεν τὴν νύκτα μας εἰς αὐτὸ τὸ μέρος.

— Αὔριον ὅμως, προσέθεσεν ὁ Τζὼν Κόρτ, θὰ ξαναφανῇ τὸ φῶς;

Αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα.

Ἐξηπλώθησαν καὶ οἱ τρεῖς παρὰ τὴν ρίζαν ἑνὸς δένδρου. Ἐμοιράσθησαν ἓν τεμάχιον βουβάλου καὶ ἔσβυσαν τὴν δίψαν των μὲ τὸ νερὸν μικροῦ ρυακίου, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν εὐτυχῶς ὑπὸ τὰ χόρτα. Μολονότι αἱ βροχαὶ ἦσαν πολὺ συχναὶ εἰς τὴν δασώδη ἐκείνην ζώνην, δὲν εἶχε πέσει οὔτε σταγὼν ὕδατος ἀπὸ τεσσαρακονταοκτὼ ἤδη ὡρῶν.

— Τὶς οἶδε, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, μήπως ὁ ἀόρατος ὁδηγός μας ἐξέλεξεν αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μέρος πρὸς σταθμευσιν, διὰ νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ πίωμεν;

—Μεγάλη ἀφροῦς ἐκ μέρους του! ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, πίνων εἰς φύλλον, τὸ ὁποῖον εἶχε συστρέψει ἐν εἴδει κέρατος.

Ὅσον ἀμφίβολος καὶ ἂν ἦτο ἡ τύχη των, ἡ κούρασις ἐνίκησε τὴν ἀνησυχίαν καὶ ὁ ὕπνος κατέλαβε τοὺς ναυαγούς. Ἀλλ' ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ πρὶν ἀποκοιμηθοῦν, συνωμίλησαν περὶ τοῦ Λάγκα. Εἶχεν ἀρά γε πνιγῇ; . . . Ἀλλ' ἂν ἐσώθη, διατὶ δὲν ἐφάνη;. . . Διατὶ δὲν εὗρε τοὺς φίλους του Μὰξ καὶ Τζών;. . .

Ὅταν ἐξύπνησαν, ἀσθενὴς λάμψις, διασχίζουσα τὰ φυλλώματα, ἐμαρτύρει ὅτι εἶχεν ἐξημερώσει. Ὁ Κάμης ἠδυνήθη νὰ βεβαιώσῃ ὅτι εἶχον περιπατήσει πρὸς ἀνατολάς. Δυστυχῶς, αὐτὴ δὲν ἦτο ἡ διεύθυνσίς που ἐπεθύμουν... Ὁπωσδήποτε, δὲν εἶχον νὰ κάμουν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των.

— Καὶ τὸ φῶς;... εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Νά το! ἀπεκρίθη ὁ Κάμης.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀνέκραξεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ, αὐτὸ εἶνε ὁ ἀστὴρ τῶν Μάγων ... Μᾶς ὁδηγεῖ πρὸς ἀνατολάς, ἀλλὰ πότε θὰ φθάσωμεν εἰς Βηθλεέμ;

Οὐδεμία περιπέτεια ἐσημειώθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην, 22 Μαρτίου. Ἡ ἀᾷς δὲν ἔπαυσεν ὁδηγοῦσα τὸν μικρὸν ὁμιλον, καὶ ἡ διεύθυνσις ἐξηκολούθησεν ἀνατολική. Ἑκατέρωθεν τῆς ἀτραποῦ, ἡ λόχμη ἐφαίνετο ἀδιαπέραστος, θάμνοι πυκνότατοι, κορμοὶ σχεδὸν συμπεπλεγμένοι. Εἰς μερικὰ μέρη ἐν τούτοις, μερικαὶ ἀτραποί, ἐπίσης στεναί, διεσταυροῦντο μ' ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠκολούθουν ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του, ὁδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ μυστηριώδους φωτός.

Κανὲν μηρυκαστικὸν δὲν ἐφάνη· ἄλλως τε πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ διέλθουν ἐκεῖθεν ζῷα μεγαλόσωμα; Κανὲν ἀπὸ τὰ ἀνοικτὰ ἐκεῖνα περάματα, τῶν ὁποίων εἶχεν ἐπωφεληθῇ ὁ Κάμης εἰς τὰ βόρεια τοῦ δάσους, μέχρι τῶν ὀχθῶν τοῦ ρίου Γιοχάουζεν. Ὅθεν, καὶ ἂν εἶχον τὰ τουφέκιά των οἱ κυνηγοί, θὰ τοις ἦσαν ἐδῶ ἄχρηστα, ἀφοῦ οὐδὲν θήραμα θὰ ἐπαρουσιάζετο.

Διὰ τοῦτο, μὲ κάποιαν ἀνησυχίαν, πολὺ εὔλογον, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἔβλεπαν τὰ τρόφιμα ἐξαντλούμενα. Μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὸ δεῖπνον, δὲν θὰ ἔμενε πλέον τίποτε ἀπὸ τὸν βούβαλον. Καὶ ἂν τὴν ἐπαύριον δὲν ἔφθανον εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον, δηλαδὴ εἰς τὸ τέρμα τῆς παραδόξου αὐτῆς πεζοπορίας;. .

Ὅπως τὴν προτεραίαν, ἡ ἀᾷς ἐσβέσθη περὶ τὴν ἕκτην ἑσπερινὴν ὥραν, καὶ ὅπως ἡ προηγουμένη, καὶ ἡ νὺξ αὕτη παρῆλθεν ἐν ἡσυχίᾳ.

Ὁ Τζὼν Κόρτ, ἐγερθεὶς πρῶτος, ἀφύπνισε τοὺς συντρόφους του, κράζων:

— Ἤλθαν ἐδῶ ἄνθρωποι, τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμώμεθα.

Τῷ ὄντι, ὑπῆρχε μικρὰ πυρὰ ἀνημμένη, ἢ μᾶλλον ἀνθρακιά, καὶ ἐν τεμάχιον ἀντιλόπης ἐκρέματο εἰς τὸν χαμηλότερον κλά-

δον μιᾶς ἀκακίας, ἄνωθεν μικροῦ ρυακίου.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ δὲν ἐξέβαλεν οὔτε ἓν ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Καὶ οἱ τρεῖς ἐδέχοντο τὰ πράγματα ὅπως ἤρχοντο. Δὲν ἤθελαν νὰ συζητήσουν περὶ τῆς παραδόξου, τῆς μυστηριώδους ταύτης πορείας, περὶ τοῦ ἀγνώστου ὁδηγοῦ, ὁ ὁποῖος τοὺς ὁδήγει πρὸς τέρμα ἐπίσης ἄγνωστον, περὶ τοῦ Πνεύματος τούτου τοῦ Μεγάλου Δάσους, τοῦ ὁποίου ἠκολούθουν τὰ ἴχνη!

Ἔφαγαν ἐν πρώτοις τὸ ὑπόλοιπον τοῦ κρέατος. Ἔπειτα ὁ Κάμης ἔψησε τὸ τεμάχιον τῆς ἀντιλόπης, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀρκετὸν διὰ τὰ δύο γεύματα τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ δὰς ἔδωσε πάλιν τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως.

Ἐβάδισαν ὑπὸ τοὺς ἰδίους ὅρους. Περὶ τὴν μεσημβρίαν ὅμως, παρετήρησαν ὅτι ἡ πυκνότης τῆς λόχμης ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ ἐλαττοῦται. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας διήρχετο εὐχερέστερον, τοὐλάχιστον διὰ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τοις ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνουν τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος προηγεῖτο

Ὅπως τὴν προτεραίαν, πέντε ἕως ἓξ λεύγας διηνύθησαν καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ὑπελόγιζον ὅτι ἀπεῖχον ἤδη περὶ τὰ ἑξήκοντα χιλιόμετρα ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εἶχον ναυαγήσει.

Τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐσέσθη ἡ δάς, ὁ Κάμης καὶ οἱ σύντροφοί του ἐσταμάτησαν.

Βεβαίως εἶχεν ἤδη νυκτώσῃ, διότι σκότος πυκνὸν ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ ὑπόδενδρον. Κατακουρασμένοι, ἀφοῦ ἀπέφαγαν τὸ τεμάχιον τῆς ἀντιλόπης, καὶ ἀφοῦ ἔπιον ὕδωρ δροσερόν, ἀπεκοιμήθησαν καὶ οἱ τρεῖς.

(Ἕπεται συνέχεια)

Γρ. Ξενοπουλος

Η ΠΑΤΡΙΔΑ

Μόνοι σας πηγαίνετε
μακρυὰ ἐκεῖ πέρα,
ὅπου δὲν θὰ ἴδῃ φαίνεται
τοῦ σπιτιοῦ σας ἡ σκεπή·

ὅπου δὲν θὰ βλέπετε
τὴν γλυκειὰ μητέρα,
ὅπου ἡ γλῶσσα ἐντρέπεται
καὶ τὸν πόνο σας νὰ εἰπῇ . . .

Τότε θὰ ἐννοήσετε,
τί θὰ εἰπῇ Πατρίδα,
καὶ θὰ ξεφωνίσετε
μὲ τὰ χείλη σας πικρά:

Ὦ γλυκειὰ Πατρίδα μας,
τῆς ψυχῆς ἀκτίδα,
Σ' εἶσαι ἡ ἐλπίδα μας,
τῆς καρδιᾶς μας ἡ Χαρά!

Ι. Γ. Γιαννουκος

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ἀκροστιχίς.— Ἀπὸ τὰ ἀρχικὰ γράμματα τὰ λέξεων τινῶν, τὰς ὁποίας εἰς τὴν πρότασιν ὁρίζομεν αἰνιγματοειδῶς, ἀποτελεῖται ἄλλη λέξις. Αὕτη εἶνε ἡ καθαυτὸ Ἀκροστιχίς, ἡ ἁπλῆ Ἀκροστιχίς, τῆς ὁποίας ἐδοῦ ἓν παράδειγμα:

«Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν: 1, Οὐράνιον σῶμα. 2. Δένδρον καρποφόρον. 3. Ἡμίθεος. 4, Ἱερὰ πόλις.»

Λύσις: ΑΡΗΣ (Ἀστήρ, Ροιά, Ἡρακλῆς, Σιών.)

Ἀλλ' ἡ ζητουμένη λέξις εἰμπορεῖ νὰ πετελῆται καὶ ἀπὸ τὰ *μεσαῖα* γράμματα τῶν ἄλλων λέξεων, καὶ τότε ἡ Ἄσκησις ὀνομάζεται **Μεσοστιχίς**, Ἰδοὺ παράδειγμα Μεσοστιχίδος:

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖαν θεάν: 1, Ἀρχαία βασίλισσα, 2. Ἠπείρωμα. 3, Ἐπίθετον σχετικὸν μὲ τὴν ἡλικίαν. 4, Ὄρος ἢ πόλις. 5. Μοῦσα.»

Λύσις: ΑΘΗΝΑ (ΕκΑθη, αὔθις, παρΗλιΞ. ΑΙΝος, ΕρΑτώ.)

Ἐπίσης, ἡ λέξις εἰμπορεῖ νὰ πετελῆται ἀπὸ τὰ δεύτερα μόνον γράμματα τῶν ἄλλων λέξεων, ἢ μόνον ἀπὸ τὰ τρίτα, ἢ μόνον ἀπὸ τὰ τέταρτα κλπ. Τότε ἡ Ἄσκησις δὲν ἀλλάζει ὄνομα. Ὅταν ὅμως ἡ λέξις ἀποτελεῖται ἀπὸ διάφορα γράμματα τῶν ἄλλων λέξεων (π: χ: ἀπὸ τὸ πρῶτον τῆς πρώτης, ἀπὸ τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, ἀπὸ τὸ τρίτον τῆς τρίτης κλπ. ἢ ἀτάκτως, ἀπὸ τὸ τρίτον τῆς πρώτης, ἀπὸ τὸ πρῶτον τῆς δευτέρας κλπ.) τότε ἡ Ἄσκησις ὀνομάζεται **Ποικίλη Ἀκροστιχίς**. Παράδειγμα:

«Τὸ ἀρχικὸν γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ τὸ τρίτον τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Ἀγίας Γραφῆς: 1, Τραγικὸς ποιητής. 2, Φυτὸν ἀρωματῶδες. 3, Τόπος ἀγώνων.»

Λύσις: ΕΓΑ (Εὐριπίδης, θΥμος. στΑδιον.)

Πᾶσαι αὗται αἱ ἀκροστιχίδες εἶνε ἁπλαῖ. Δηλαδή, ἐκ τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζεται *μία* μόνον λέξις. Ὅταν ὅμως σχηματίζονται *δύο*, ἡ Ἀκροστιχὶς ὀνομάζεται *διπλῆ*, ὅταν τρεῖς, *τριπλῆ*, ὅταν τέσσαρες, *τετραπλῆ* καὶ οὕτω καθεξῆς.

Παράδειγμα **διπλῆς Ἀκροστιχίδος**:

«Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον βασιλέα, τὰ δὲ τρίτα ὄρος ἑλληνικόν. 1, Δεῖγμα ἀγάπης. 2, Ὠώρα. 3, Ἀδελφὴ τοῦ Θανάτου. 4, Μυθολογικὸς Βασιλεύς. 5, Ἀρχαῖος θεός. 6, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.»

Λύσις: ΘΑΥΜΑΣ — ΠΙΝΔΟΣ (ΘωΠεία, Ἄπιον, ΥκΝος, ΜίΔας, ΑπΟλλων, ΣέΣωστρις.)

Παράδειγμα **Τριπλῆς Ἀκροστιχίδος**:

«Τάρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν δένδρον, τὰ δεύτερα κρητὴν τοῦ Ἅδου, καὶ τὰ τρίτα μέρος τοῦ πλοίου: 1, Μυθολογικὸν τέρας. 2. Νόμισμα. 3, Ἐπίρρημα τόπου. 4. Ἐπίρρημα χρόνου. 5, Προφήτης.»

Λύσις: ΕΛΑΤΗ — ΜΙΝΩΣ — ΠΡΩΡΑ (ΈΜκουσα, ΛΙΡα, ΑΝΩ, ΤΩΡα, ΗΣΑΐας.)

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω Ἀκροστιχίδων, αἱ ὁποῖαι εἰμπορεῖ νὰ γίνουν ἀκόμη ποικιλώτεραι καὶ συνθετώτεραι, ἔχομεν καὶ δύο ἄλλα εἴδη: **Ἀκροστιχίδα ἐκ Παραγώγων**, καὶ **Ἀκροστιχίδα ἐξ ἀντιθέτων**.

Δύο παραδείγματα ἀρκοῦν διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὰ εἴδη ταῦτα.

«**Ποικίλη Ἀκροστιχὶς ἐκ Παραγώγων**. Ἐκ τῶν κατωτέρω ρημάτων νὰ εὑρεθοῦν τοιαῦτα παράγωγα, ὥστε τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ τρίτον τοῦ δευτέρου, τὸ πέμπτον τοῦ τρίτου, τὸ τρίτον τοῦ τετάρτου καὶ τὸ δεύτερον τοῦ πέμπτου νὰ σχηματίζουν ἀριθμητικόν: *ἔπταμαι, στράγγυμι, πορεύομαι, ὁρᾶ, ἵστημι*..»

Λύσις. ΤΡΙΑΣ (πΤῆσις, στΡώμνη, πορεία, ὁρΑσις, ἱΣτός.)

«**Ἁπλῆ Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων**. Νὰ εὑρεθοῦν τὰ ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων, καὶ ἐκ τῶν ἀρχικῶν αὐτῶν ἀποτελεσθῇ ζῶον ἄγριον: *μέλας, βάθος, χεῖρον, ἀμβλύς, ὀλετήρ*..»

Λύσις. ΛΥΚΟΣ (Λευκός, Ὕψος, Κρεῖττον, Ὀξύς, Σωτήρ.)

Ἄλλο εἶδος εἶνε καὶ ἡ *Ἀκροστιχὶς ἐκ συνωνύμων*· ἀλλὰ τὰ εἴδα ταῦτα εἶνε σπάνια καὶ δυσχερῆ, πάντοτε δὲ προτιμῶνται τὰ ἁπλούστερα ἀρκεῖ νὰ εἶνε ὀρθὰ καὶ ἐπιτυχῆ

(Ἕπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Κυρία.—Δὲν ἐντρέπεσαι, Φιφίκα, νὰ γράφῃς Ἑλλὰς μὲ ψιλὴ καὶ μ' ἕνα λάμβδα:

Ἡ Φιφίκα.— Μὰ εἶνε τυπογραφικὸ λάθος, Κυρία!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ "Ἄσπρο Ποντικάκι

* * *

Ὁ μικρὸς Τοτός, ἀφοῦ τῆς ἔφαγε καλά

— Μπαμπᾶ, ἡ μελανιὰ τοῦ ποδιοῦ μου εἶνε ἀπαράλλακτον οὐράνιον τόξον. Σημεῖον ὅτι δὲν θὰ τες φάγω πιά, ὅπως καὶ δὲν θὰ γίνῃ πιὰ κατακλυσμός.

Ἐστάλη ἐπὸ τοῦ Ἀρχιστρατήγου Δίβετ

* * *

Ὁ Διδάσκαλος.— Πῶς λέγεται, *Κάλυξ Ρόδου*, τὸ σχῆμα τὸ ὁποῖον ἔχει τέσσαρας πλευράς;

Κάλυξ Ρόδου:—. . . . .

Ὁ Διδάσκαλος:— Τετρ... τετρά... πέ το!

Κάλυξ Ρόδου (θριαμβευτικῶς:)— Τετρατραποδον!

Ἐστάλη ἐπὸ τῆς Ἀμφουλλίδου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΟΛΛΑ, πάρα πολλὰ γράμματα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, καὶ ὁ χῶρος, ὅπως πάντοτε, ὀλίγος. Σύντομοι λοιπὸν αἱ ἀπαντήσεις· κατ' ἀνάγκην.

Ἀπὸ σήμερον, προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δημοσιεύονται μόνον ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον. Οἱ ἄλλοι παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπαναλάβουν ὅταν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα, δηλαδὴ ὅταν θὰ πληρώσουν τὰ ὀφειλόμενα. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καταργοῦνται καὶ οἱ μακροὶ κατάλογοι τῶν προτάσεων, τοὺς ὁποίους μοῦ στέλλουν μερικοί, διὰ νὰ δημοσιεύω ἀπὸ ὀλίγας εἰς κάθε φύλλον. Εἰς τὸ ἑξῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μοῦ στέλλῃ ἕκαστος παρὰ πέντε μόνον προτάσεις εἰς κάθε του ἐπιστολήν. Τὸ πολὺ-πολὺ εἰμπορεῖ νὰ προσθέτῃ δύο-τρία ψευδώνυμα ὡς ἀναπληρωματικά, μήπως μεταξὺ τῶν πέντε πρώτων ὑπάρχουν παρεγκείμενοι ἢ μὴ ἀνταλλάσσοντες Μ. Μυστικά, διότι τότε τοὺς παραλείπω.

Νὰ καὶ τὸ *Ἄσπρο Λαγουδάκι*, ποῦ ἀνενέωσεν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἔτος 1903. Εὐχαριστῶ πολύ.

Αἰθήρ, νὰ ἤρεσαν τὰ ποιήματά σου καὶ περιμένω τὴν νέαν σειράν. Νομίζω ὅτι ἓν ἀπὸ αὐτά, μοῦ τὸ εἶχες στείλῃ καὶ ἄλλοτε. Ἡ «Μόνα Βάννα» τὴν ὁποίαν μετέφρασεν ὁ κ. Ξενοπουλος κ' ἐδημοσίευσαν τὰ «Παναθήναια», θὰ παίξῃ δὲ προσεχῶς ἡ «Νέα Σκηνή», εἶνε πραγματικῶς ἀριστούργημα, ἀλλά... ὄχι διὰ παιδιά.

Θυμᾶσαι τὸν Ὀθέλλον, ἕνα σκυλάκι ποῦ εἶχα καὶ τὸ ἔχασα; Σήμερον ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μου γράφει ὅτι αὐτὸς μοῦ τὸ ἔχασε· τὸν ἤρθε μιὰ μέρα στὴ σκάλα, τὸν πῆρε μαζί του καὶ στὸ δρόμο τοῦ ἔφυγε. Τὸ πιστεύετε; Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω. [ΕΕ] διὰ τὴν ἄλλην ἐπιστολήν, τὴν ἀπὸ 6 Σεπτεμβρίου.

Πολὺ ὡραῖα τὰ λέγεις, Ἀγνὸ *Περιστεράκι*. Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βεβαία, ὅτι τὴν ἐπιστολὴν τῶν

πέντε κοριτσιῶν τὴν ἔγραψε κάποιος ἄλλος, διὰ νὰ σταυρωθῇ.

Πραγματικῶς, *Σίδ*, τὸ ὑπ' ἀριθ. 272 Μωσαϊκὸν ἦτο λανθασμένον, διότι δὲν ὑπῆρχε 1 διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ Νεῖλος. Θάκυρωθῇ.

Καλῶς ἦλθες, *Κυματίζουσα Θάλασσα* [ΕΕ]. Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν σου. Τὸ κατμένο τὸ τρυγονάκι.

Κρῖμα τὸν γάτον, *Ἀθῶα Καρδία*. Ὅσον διὰ τὰς προτάσεις σου περὶ ἀλληλογραφίας, τὰς περιώρισα εἰς τέσσαρας, διότι ἦσαν πάρα πολλαί.

Καὶ ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* [Ε] σχολιάζει ὡραῖα τὴν πρὸς τὸν Φαίδωνα ἐπιστολὴν τῶν πέντε δεσποινίδων. Ἂς εἶνε ὅμως πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε.

Σχετικῶς μὲ τὸ ἴδιον ζήτημα, τὸ *Σοῦρτα Φέρτα* μοῦ δεῖχνεται ἓν παλαιὸν ἀνέκδοτον. Εἰς τὸ τρῶμ μερικοὶ νέοι ἐπερίπαιζαν μίαν παχεῖαν κυρίαν λέγοντες. «Τὰ τρὰμ ἔγιναν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι διὰ τοὺς ἐλέφαντας!» Καὶ ἡ κυρία ἐκείνη ἀπήντησε. «Μὲ συγχωρεῖτε· εἰς τὴν κιβωτὸν ὑπῆρχαν ἀπὸ ὅλα τὰ ζῶα, καὶ ὄνοι ὡς ὑμεῖς.»

Ἄσπρο Ποντικάκι, ὅταν λέγωμεν ἡ ἕξις μὲ 5 μεταμορφώσεις νὰ γίνῃ φύσις, ἐννοοῦμεν φυσικά, ὅτι θὰ εὑρεθοῦν *πέντε* ἄλλαι λέξεις ἐκτὸς τῆς πρώτης (ἕξις), ἀλλὰ συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τελευταίας (φύσις). — Οἱ πολλαπλοὶ ἀριθμοὶ τῶν Μαγικῶν Γραμμάτων εἶνε διὰ τὸν ὑπολογισμὸν τῶν λύσεων, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ὅμως πρὸς Σύνθεσιν Ἀσκήσεων λαγαριζόνται ὡς μία.

Ὀρεὰς τῆς Χίου, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολὴν ἀλλ' ὄχι, μὴ κάμνῃς κανὲν ἀστεῖον, μήπως γίνῃ δυστύχημα.

Μπᾶ! μπᾶ! καὶ ἄλλοι δύο φίλοι μου ἀνανεώνουν ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1903 ὁ *Στυλιανὸς Β. Λυμπερόπουλος* καὶ τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*. Τοὺς εὐχαριστῶ διὰ τὴν πολλὴν ἀγάπην καὶ τὴν προθυμίαν.

Πῶς, *Μυστηριώδης Φύσις*; τόσας φορὰς δὲν σου ἐδημοσίευσα Π. Πνεῦμα; Καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποῦ μου ἔστειλες θὰ σου δημοσιεύσω ἕνα,

Χαριτωμένη ἡ «ταυτόσημος διακοίνωσις», τὴν ὁποίαν μοῦ γράφουν πέντε φίλοι μου: τὸ *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, ἡ *Θερινὴ Βροχή*, ὁ *Κουφιοκεφαλάκης*, ὁ *Γλυκύλαλος* Ὅνος καὶ ἡ *Τσιγγαρέλλα*. Ἰδοὺ ἕνα συγχαρητήριο πρὸς τὸν γραμματέα.

Κάμιερ Σόλβα, αὐτὸ τὸ γράμμα ποῦ λές δὲν ἠμπορεῖς νὰ εἶνε ἰδικόν μου, καὶ πολὺ πολὺ ἀπορῶ πῶς το ἐπίστευσες! Ἡ φίλη σου καὶ φίλη μου *Αἰκατερίνη* πρέπει νὰ μου γράψῃ ἰδιοχείρως διὰ ψευδώνυμον.

Μὲ ὁποῖον θέλεις, *Αὐτόνομε*, εἰμπορεῖς νὰ ἀνταλλάξῃς. Μ. Μυστικά. Διάβασε τὸν ὀδηγόν, εἰς τὸ ἴον φυλλάδιον καὶ ἐκεῖ θὰ τα ἴδῃς ὅλα.

Πολλοὶ μοῦ γράφουν περὶ τῆς προτάσεως τῆς *Ἀμφουλλίδος*: ὁ *Ἀρχιναλαμπουριστής*, τὸ *Σπήλαιον Δοξαπατρῆ*, ἡ *Ἑκάτη*, τὸ *Κίτρινο Ντόμινο*, τὸ *Αἰ-Λάϊφ τῶν Πατησίων* (ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης), ὁ *Ἄγγελος Χαρᾶς*, ἡ *Θέλπουσα*, ἡ *Σουρλια-Μουρλια*, ἡ *Βασίλισσα τῶν Αἰθέρων*, τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* κτλ. κτλ Εὐχαριστῶ ὅσους συνηγοροῦν ὑπὲρ τῶν Διακοπῶν πρὸς χάριν μου, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν σκέπτομαι νὰ τας κάμω, δὲν θανοίξω καμμίαν συζήτησιν, καὶ μάλιστα παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μὴ μου γράψουν πλέον περὶ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος, — ἐκτὸς μόνον ἂν δὲν ἐννοοῦν νὰ τοις ἀπαντήσω.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἄριστον Ποδηλάτην* (Π. Κ. τὴν ἔστειλα, ἀλλ' ἀγνοῶ ἂν τὴν ἔλαβε·) *Αἰγυπτιακὸν Φοίνικα* (Κ. Τ. ἔστειλα τὸν 1ον τόμον·) *Λάτριδα τοῦ Ὡραίου* (Μ. Γ.) καὶ *Ἄνθος Ἐλπίδος* (Σ. Ζ. ἀπὸ τὴν περίφημην «ροδίνην κάρταν») ἡ ὁποία ἐφανερώθη.

Ἀσκασμοὶ Πληροφορίαι ("Ἑνέκα τῆς πληθώρας τῶν ἐπιστολῶν, θὰ δημοσιεύσω τὰς ἀκαριαίας τῆτως ἀναγκαίας Πληροφορίας·)—ὁ *Βάδερ Πάουελ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἄσπρο Ποντικάκι*·—ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* ἀντιχαιρετᾷ τὸ *Μολὼν Λαβέ* καὶ πληροφορεῖ τὸ *Λευκὸν Κρίνον* ὅτι ἔφυγεν ἡ φίλη ποῦ του ἐμάνθανε τὰ ρωσσικά· — ἡ *Κυματίζουσα Θάλασσα* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ξανθῆς Μαυρομμάτας* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν της·—τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος*·—ἡ *Ἀθῶα Καρδία* ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρισθῇ δι' ἀλληλογραφίας μὲ τὴν *Νεράϊδαν* τῶν *Σπετσῶν*, *Ἰτέαν*, *Γαλιάντραν* καὶ *Ζουλέϊκαν*· — ὁ *Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος* ἀντιχαιρετᾷ τὴν *Ναυσικᾶν*· — ὁ *Σίδ* ζητεῖ τὴν διεύθυνσιν τῆς *Χιακῆς Μαργαρίτας* διὰ νὰ της φανερώσῃ τὰρχικά του· (περιττὸν· διότι εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν ἀνακοίνωσίν του διὰ τοῦ Γραφείου μου·)— ἡ *Βεατρίκη* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Μαρίας τῶν Μεδίκων* καὶ τῆς *Κάμιερ Σάλβα*· — ὁ *Χαλκιδεὺς Δημοκοντόρος* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι εἶνε ἡ τέως *Διαψευσθεῖσα Ἐλπὶς* καὶ τὸ πρῶτ. *Ζοφερὸν Νέφος*, ὅτι ὀνομάζεται *Πάνος Ν. Προεστόπουλος* καὶ πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδώνυμον· — ὁ *Σὶρ-Ἀλ-Φαλουδζ* πληροφορεῖ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, ὅτι ἀντήλλαξαν ἤδη Μ. Μ. ὑπ' ἄλλο ψευδώνυμον·—ἡ *Πάλλουσα Καρδία* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Λουλουδιοῦ τῆς Καρδιᾶς*·—ὁ *Νιαγάρας* ζητεῖ τάριχικὰ καὶ τὴν διαμονὴν τοῦ *Θεσσαλικοῦ Τακίνθου*· — ἡ *Μυστηριώδης Φύσις* πληροφορεῖ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας* ὅτι τὸ ὄνομά της εἶνε ἄρρητον καὶ μυστηριῶδες· — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* ἐρωτᾷ τὸ *Κυνήγιον* Ἄσμα διατί δὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ τῷ ἔστειλε.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ *Σοῦρτα-Φέρτα* μὲ τὴν *Ξεθιδωμένην*, *Χρυσὸ Περιστεράκι*, *Ἀταβίριον Ρόδον*, *Πειραϊκὴν Νύκτα* καὶ *Διοπτροφορεθεσαν*· — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὴν *Βοεροπούλαν*. *Γλυκεῖαν Καρδίαν* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*· — ἡ *Ξανθὴ Μαυρομμάτα* μὲ τὴν *Ἐφεσίαν Κόρην*, *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν*, *Νιόβην*, *Βεατρίκην*, καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Κραταιᾶς*· — ὁ *Βίκτωρ Οὐγκὼ* μὲ τὴν *Κυκλαμιάν*· — ἡ *Ρομαντικὴ Καρδία* μὲ τὴν *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*, *Νεαρὰν* "*Υπαρξιν*, "*Αι-Λάϊφ τῶν Πατησίων* καὶ *Ξεθιδωμένην*· —τὸ *Κίτρινο Ντόμινο* μὲ τὴν *Κόρην τοῦ Στρυμῶνος*, *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον* καὶ *Κόντε Ραπαγάνην*· — τὸ *Καλῶς Ὥρισες* μὲ τὸ *Τρεμοσθῦον* Ἀστέρι καὶ *Ἀταβίριον Ρόδον*· — ὁ *Πλανήτης Ἀφροδίτη* μὲ τὴν *Ἀθῶαν Καρδίαν*, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*, *Αἰγαῖον Πέλαγος*, *Σὶρ-Ἀλ-Φαλουδζ* καὶ *Χιακὴν Κόρην*· — ἡ *Μάγκα τῶν Παρισίων* μὲ τὴν *Τσιγγαρέλλαν*· — τὸ *Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν* μὲ τὸν *Κουασιμόδον* καὶ *Ἀμυδρὰν Λάμψιν*· — ὁ *Κουασιμόδος* μὲ τὴν *Νεράϊδα τοῦ Εὐρώτα*, *Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα* καὶ *Τσιγγαρέλλαν*· — ἡ *Συριανὴ Ξανθούλα* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Γλυκεῖαν Ματιάν*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* καὶ *Πικραμένην Καρδούλαν*· — ὁ *Ἀδυσσεὺς Πολεμιστὴς* μὲ τὴν *Πάλλουσαν Καρδίαν* καὶ *Ρομαντικὴν Καρδίαν*· — τὸ *Κεντρὶ* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν* καὶ *Μικρὸν Γομνασιόπαιδα*·—ὁ *Λέων τῆς Φλωρεντίας* μὲ τὸ *Τρεμοσθῦον Ἀστέρι* καὶ *Πειραϊκὴν Ἀστέρα*· — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὸν *Ἀρχιναλαμπουριστὴν*, *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος* καὶ *Ἑπτακατέργαρον Σάμιον*· — ἡ *Ἀθῶα Καρδία* μὲ τὴν *Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα*, *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Διαβολάκι τοῦ Πειραιῶς*, *Λαμπρὸν Κιθαρῳδὸν* καὶ *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*· — τὸ *Ἀγνὸ Μενεξεδάκι*, μὲ τὸ *Θεσσαλικὸ Μενεξεδάκι*, *Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα*, *Γλυκύλαλον Ὅνον*, *Μή μου ἄπτου* καὶ *Μελίχρων Ἀκτῖνα*· — τὸ *Θεσσαλικὸν Ἄνθος* μὲ τὸ *Ἄνθος Μαΐου*, *Μελίχρων Ἀκτῖνα* καὶ *Γλυκεῖαν Καρδίαν*· — ἡ *Βασίλισσα τῶν Αἰθέρων* μὲ τὴν *Μόνωσιν* καὶ *Ἀθῶαν Καρδίαν*· — ὁ *Δασίμαχος* μὲ τὸν *Μεγάθυμον Κεφαλλῆνα*, *Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου*, *Διονυσιάδα Πηγὴν* καὶ *Φουγάρο τῆς Εὐγενίας*· — ὁ *Ποῖος Εἶμαι* μὲ τὸν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Ζουλέϊκαν*, *Χαλκιδέα Δημοκοντόρον* καὶ *Κυματίζουσαν Θάλασσαν*· — τὸ *Μή μου Ἄπτου* μὲ τὸ *Τρεμοσθῦον Ἀστέρι*, *Περίλαυπον Κερκυραίαν*, *Ὑπερήφανον Ἱππέα*, *Ταπεινὸ Γιασεμί* καὶ *Νεαρὸν Δάκιμον*· — τὸ *Σμυρνιωτάκι* μὲ τὴν *Ἀμαρυλλίδα*, *Νοσταλγὸν Ἕλληνα*, *Κελαρύζουσαν Κρήνην*, *Ψάνα Ἀούλλαν* καὶ *Ἐσμεραλδαν*· — τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* μὲ τὸν *Ἀρχιναλαμπουριστὴν*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ναυτοπούλαν τῆς Κρατάνης*, *Λαίμαργο Ποντίκι* καὶ *Κιουκιουρίστραν*· — ἡ *Γλυκεῖα Καρδία* μὲ τὸ *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι*, *Πειραϊκὴν Νύκτα* καὶ *Λευκὸν Κρίνον*·—ἡ *Δούκισσα τῶν Σαλόνων* μὲ τὴν *Αὔραν τῆς Κερκύρας*, *Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου*, *Ἐφεσίαν Κόρην*, *Ἐλαφον τῆς Ἀρτέμιδος* καὶ *Εὐτυχῆ Θνητήν*·—ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Ρομαντικὴν Καρδίαν*, *Ρεβοστεφαναωμένην Ἀνοιξιν*, *Κυκλαμιάν*, *Κόρην τοῦ Μοριᾶ* καὶ *Κάμιερ Σόλβα*·—ἡ *Βεατρίκη* μὲ τὴν *Διοπτροφορεθεσαν*, *Στήριγμα Μητρός*, *Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν*, *Θερινὴν Βροχὴν* καὶ *Λευκὴν δὲ Μιρμόν*· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Κάμιερ Σόλβα*, *Ρεδίαν Κωπηλάτιδα*, "*Ἄσπρο Ποντικάκι*, *Τρικέφαλον Κέρβερον* καὶ *Μή με λησμόνει*·—ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὸ *Κυκλάμινον τῆς Ζακύνθου*, *Κυανοῦν Σπήλαιον*, *Λευκὸν Τάκινθον* καὶ "*Αγγελον Αὐγερινόν*· — ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸ *Κυνήγιον* Ἄσμα· — ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν*, *Γάτον Καίσαρα*, *Μέλανα Ἀδάμαντα* καὶ *Χαλκιδαΐκο Κουκλάκι*.

Εἰδοποιοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν ὅτι ἂν δὲν ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα τετράδια, δὲν θὰ ἴδωσι τοῦ λοιποῦ δημοσιευμένας προτάσεις των περὶ νέων ἀνταλλαγῶν. Κατὰ τὸ ληφθὲν γενικὸν μέτρον θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὸ ἑξῆς προτάσεις μόνων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι δὲν ὀφείλουν κανὲν τετράδιον.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Κλάδον

σασμός σου διὰ τὴν *Πικραμένην Καρδούλαν*.) *Ἐρυθρὸν Σταυρόν*, *Ὑψιπέτην Ἀετόν* (τί ἀπέγινεν ὁ Λάγκας; θὰ το μάθῃς μετ' ὀλίγον.) *Ἀρχικαλαμπουριστὴν* (δὲν σου ἔδωσα εὔσημα· διότι δὲν ἤθελα νὰ ἐνθαρρύνω πρᾶγμα ποὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ καύσῃ· θυμωμένη; διόλου!) *Ἐφεσιακὴν Μαργαρίταν* (ἔστειλα· ἀφ' οὗ ἔλειπες βέβαια δὲν ἠμποροῦσες νὰ μου γράψῃς· τώρα ὅμως ποῦ ἐπέστρεψες;..) *Παρισινὸν Ἀριστοκράτην* (λάθος θὰ ἔκαμες ἂν θέλῃς, στεῖλέ της καὶ σὺ δεύτερον τετράδιον.) *Ἐφεσίαν Κόρην*, *Ἄι- Λάζῳ τῶν Πατησίων* (ὅσον δι' αὐτά, ὁ κ. Φαίδων μ' ἐπληροφόρησεν ὅτι τὰ πέντε ἐκεῖνα κορίτσια ἦσαν ὡραιότατα.) *Ὀνειροπόλον Ψυχὴν* (εὐχαριστῶ.) *Πολιορκητὴν τοῦ Βάμου* (ἔστειλα· μὴ λησμονῆς νὰ γράψῃς πάντοτε καὶ τὸ ψευδώνυμόν σου.) *Θέλπουσαν* ([Ε] πολὺ εὔμορφα τὰ λέγεις·) *Τρελλόπαιδα τῶν Ἀθηνῶν* (ὅταν μοῦ ξαναγράψῃς ἐπανάλαβε τὰς προτάσεις σου, διότι σήμερα δὲν ἔχω τόπον!) *Δό- ρε-μί* (εἶδες βέβαια ὅτι αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνεκρίθη· καὶ τώρα εἶσαι πάνοπλος· ἐμπρός!) *Βεατρίκην* ([ΘΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην περιγραφὴν τοῦ ταξειδίου.) *Φουγάρο τῆς Ἐβγενίας* (ΘΕ) λαμπρὰ καὶ ἡ δική σου περιγραφή.) *Σιωπηλὴν Νύκτα τελοσπάντων!* τώρα ἔχεις καὶ εὐρὺ ἔδαφος διὰ ξεσπάθωμα· ἄρχισε λοιπόν.) *Μαγικὴν Εἰκόνα* (ξαναγράψε μου αὐτὰς τὰς πληροφορίας.) *Δροσούλαν τῆς Ὅσσης* (ἔστειλα.) *Ζούβλιαν-Μούβλιαν*, *Πειραϊκὸν Ἀστέρα* ὑπάρχει καλλίτερον πρᾶγμα παρὰ νὰ κρατῇ κανεὶς τὴν ὑπόσχεσίν του;) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόμου* (ἄχι· δὲν εὑρῆκες τὴν *Ἑκάτην*· εἶδες ὅτι ἀπέκλεισα ἤδη τῆς ἀνταλλαγῆς τοὺς ὀφειλέτας τετραδίων.) *Ἐρυθρὸν Νέφος* ([ΘΕ] ὑποπτεύομαι μήπως τὸ ὄνειρον αὐτὸ τὸ εἶδεν ἄλλος τις, κανεὶς ἱστορικὸς λ: χ: καὶ σοῦ το διηγήθη.) *Κόκκινην Ἔξοχὴν* (ἔγινεν ἐντελῶς καλὰ τὸ κόδι;) *Πολύχρωμον Χρυσαλλίδα* (δὲν πειράζει.) *Ἑλληνικὸ Ἀεράκι*. *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (ἔστειλα.) *Σὲρ Λὰ- Φαλσνὰζ* (ἐξοκολουθεῖ, ἀλλὰ τώρα δὲν φαίνεται συχνά.) *Σταυρὸν τῆς Θαλάσσης* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· αἱ σφνδρομαὶ εἰμποροῦν νὰρχίζουν ἀπὸ τὴν πρώτην αἰσθήποτε μηνός, εἴτε παρελθόντος— καὶ τότε στέλλω τὰ προεκδοθέντα φύλλα,— εἴτε καὶ μέλλοντος·) *Μικρούλαν Πατρικιᾶν* (πολὺ καλά· σὲ συγχωρῶ, ἀλλὰ νὰ μου γράψῃς·) *Πάλλουσαν Καρδίαν* (τὰς περιμένω ἀνυπομόνως, διὰ νὰ ἐκτιμήσω τὰς προόδους σου·) *Ἄγγελον Χαρᾶς* (ὅλα καλά· ἀλλὰ διατί μοῦ γράφεις μὲ κόκκινην μελάνην;) *Νιαγάραν* (ἄλλοι εἶνε, ἄλλοι δὲν εἶνε· δὲν φαντάζεσαι πόσα χρόνια ἐπέρασαν; ὥστε... περασμένα ξεχασμένα· τοὺς τωρινοὺς νὰ ἰδοῦμεν!) *Θεσσαλικὸν Ἄνθος*, *Δηρ*, καὶ *Κωνστ. Κ. Ἠλιάδην*, *Παιδικὴν Χαρὰν* (ἔστειλα [ΕΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν.) *Ρωβέρον τὸν Κατακτητήν*, *Ρόδιον Δόκιμον*, *Φιφὴν Μπουλουμπάση*, *Ἀττικὴν Μοῦσαν*, *Κιουκιουρίστραν* (θὰ τας στείλῃ, ὅταν προκηρυχθῇ Διάγωνισμός· ὁ Βαλεντῖνος ἔχει νὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη πολλά...) *Λευκὴν Κρῖνον* (τὸ ὁποῖον μοῦ ἑτοιμάζει ἕνα σωρὸ ξεσπαθώματα· ἀλλὰ σήμερα εἶνε ἴσα - ἴσα ποῦ δὲν ἔχω διόλου τόπον διὰ πληροφορίας.) *Βολιώτικο Κρασί* (καὶ τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα παραλείπονται·) *Μέλανα Ἀδάμαντα* (ἔστειλα· πολὺ εὐχαριστήθη μὲ τὴν ἐπιστολήν σου ὁ κ. Φαίδων.) *Μολὼν Λαβέ* (κρῖμα τὴ μηχανή! ἀλλά... ὄχι παράπονα!) *Καλῆς Ὥρισε* (μπᾶ! καὶ ἄλλος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Βαλεντίνου θὰ τὴν ἐπάβαινε· ποῦ νὰ ὑποπτεύσῃ τὸν Πυγρίδην, ὁ ὁποῖος εἶχε κατακτήσῃ ὅλην του τὴν ἐμπιστοσύνην!) *Καρδινάλιον Ρισελιὲ* (πολὺ γρήγορα·) *Μαστίχαν τῆς Χίου* (βραδεῖον ἔστειλα· κάθε τὸ σπαθί;) *Ἑκάτην* (τὴ σοκολάταν σου πολλοί· τὴν ἐποφθαλμεῦν ἂς ἴδωμεν ποιὸς θὰ τὴν φάγῃ) *Ἰωάννην Δ. Φαρκοῦ*, *Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *7 Σεπτεμβρίου* θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τερπνά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) ἄδετος φρ 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδετα φρ 7. χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 1.75. Χρυσόδ. φρ. 3.25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0.60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 1,75. χρυσόδ. φρ. 3.25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) ἄδετον φρ 3,50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ἀεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδετον φρ 3. χρυσ. φρ. 5. ("Ἑκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδετον φρ. 1,50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδετος φρ. 1.50· χρυσόδ. φρ. 2.50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Δύο *Σειραί*, ἑκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1,20. Δί δύο ὁμοῦ χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) ἄδετον φρ. 2. χρυσόδ. φρ 3,50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ φρ. 2,50.

Πρᾶας ὁ Νικόλου (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρεσοπώλης (24 εἰκόνες) ἄδετος φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδετον φρ. 3,50· χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φώτης. Ἔμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρτσίδου, φρ 0,60.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δί λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου

Ὁ κάτοχος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιέτω ἐν τῷ Ἐκφραίῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

Ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἤρχισεν ἤδη ὁ νέος 75ος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων.

416. Λεξέγριφος.

Πρόθεσιν μὲ γράμμα
Ἑνώνω ὡς ἠξεύρεις,
Νῆσον ἐν τῷ ἅμα
Ἑλληνικὴν θὰ εὕρῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεωνιδ. Ἑλκίνου

417. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτον ἐποτρεπτικόν,
Φέγγει τὸ δεύτερόν μου.
Καὶ βασιλέα μυθικόν.
Δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τοῦ Μαΐου

418. Στοιχειόγριφος.

Πόλις μακρὰ ἑλληνική, ὡς ἔχω ἂν μάθῃς,
Καὶ ἐπίρρημα τι χρονικόν, ἂν μὴ ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Φιλοπάτριδος

419. Τονόγριφος

Ὅπως ἔχω ἂν μάθῃς
Εἶμαι αἴσθημα κακόν·
Ἂν τον τόνον μου κινήσῃς,
Τ' ὅλον ἔμεινε. .μισόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἱππότου τῆς Ὀμίχλης

420. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Τουρκίας.

+ ★ ★ ★ ★ = Σοφός.
★ + ★ ★ ★ = Τυφλὸς καὶ κωφός.
★ ★ + ★ ★ = Ἀνώτερον πάντων.
★ + ★ ★ ★ = Εἰς τὴν Θεσσαλίαν·
+ ★ ★ ★ ★ = Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μουσέως

421. Παίγνιον.

10			
	30		
		25	
			5

Ζητεῖται νὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῶν κενῶν τετραγωνιδίων ἀριθμοὶ οἱοιδήποτε, ὥστε πανταχοῦ, καθέτως καὶ ὁριζοντίως, τὸ ἄθροισμα αὐτῶν νὰ εἶνε 100.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμβρακιώτιδος Ἀθηνᾶς

422-423. Ἀστεῖα Παροράματα

1.— Οἱ βράχοι εἶνε φυτικὸν φαινόμενον.
2.— Ὁ Χρόνος εἶνε μέγας ἀνήρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐφυοῦς Βλακὸς

424. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέλος τῆς σώματος:

1, Ἄνθος εὐῶδες. 2, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 3, Δένδρον ὑψηλόν. 4, Ἀρχαῖος θεός. 5, Θηρίον. 6, Ἀρχαία θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἀμαζόνος

423. Φωνηεντόληπτον

τχς-★★ φρνν-κ σφλς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰφιγενείας

426. Ἰνδικὸς Γρῖφος

ε1 (πρόθεσις) σ5 (οὐσιαστικὸν) τ2 (ἄρθρον) λ5 (οὐσιαστικόν.)

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Π. Ραζηρήτσικα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 28.

310. Θηραμένης (Θήρα, μέν, εἰς.) — 311. Ἄστρος-ἄστρον. — 312. Ζάκυνθος-Κύθνος.

313. ΝΕ
ΔΗ— Ο —Ω
ΝΕ— Ο—ΠΤΟ—ΛΕ—ΜΟΣ
Ω— ΛΕ —ΝΗ
ΜΟΣ

314. ΚΑΣΣΙΟΣ
ΡΑΙΙΑ
Ι ΜΒΔΑ
ΣΟΥΗΔΙΑ
Π ΡΡΑΜ
ΟΟΙΟΙ
ΣΙΚΑΛΙΣ

315 Τὰ πέταλα.— 316-317. 1. *Κόρη*, ὄρη, ὄρα, ἄρα, ἀρά, ἀνά, νά, ἔν, ἀς, πᾶς. *παῖς*. 2. *Παῖς*, πᾶς, ἀς, ἧς, ἦρ, ἀήρ, ἀτήρ. — 318. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῶν γραμμάτων ΑΣ, σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον:

ΠΑΣΑ
ΑΛΚΙΣ
ΣΙΑΜ
ΑΣΜΑ

319. ΣΕΡΙΦΟΣ (ΤωΣφρ. ΣενΕκας, ΚῦΡος, Λάΐος, Σόφια, ΞενΟφῶν, Ἰάσων.) 320. Ἄκουε πολλὰ καὶ λάλει ὀλίγα. — 321. Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 6 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, ὁριθεῖ) καὶ εἰ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παντοχόθεν. — Βασιλικὴ Λουκάκη, ὁδὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, Πειραιεύς. (Β—65)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902